

DA ER JEG EN KLINGENDE BJELLE

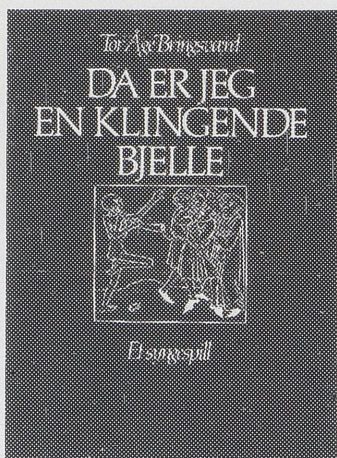
*Et syngespill av Tor Åge Bringsværd
med musikk av Terje Rypdal*

RIKSTEATRET
«ASKELADDEN»

Riksteatret i bokform

Gyldendal Norsk Forlag utgir «Da er jeg en klingende bjelle» i bokform. Den produktive ordkunstneren Bringsværd har i årenes løp vist en svært omfangsrik skriveteglede. Riksteatret kan skilte seg med mange oppsatte stykker av ham – det være seg dukketeater, science fiction eller syngespill – og Gyldendal kan supplere med alt det øvrige av hans forfatterskap: romaner, noveller, barnebøker, hørespill, stykker for fjernsyn m.m. Bare i år utgir forlaget fire titler av Bringsværd. I tillegg til «Da er jeg en klingende bjelle», kommer han med én roman, én science fictionbok sammen med Jon Bing og én ditto som det samme paret har redigert og oversatt.

Kr. 77,-

**Gå innom
bokhandelen
og spør etter
Tor Åge
Bringsværds
bøker**

GYLDENDAL NORSK FORLAG

Programredaktør Thorhild Viken
I redaksjonen Inger Brun, Anne Marie Krafft,
Janecke Madsen

Foto Frits Solvang
Trykk Enersens Trykkeri a.s, Oslo

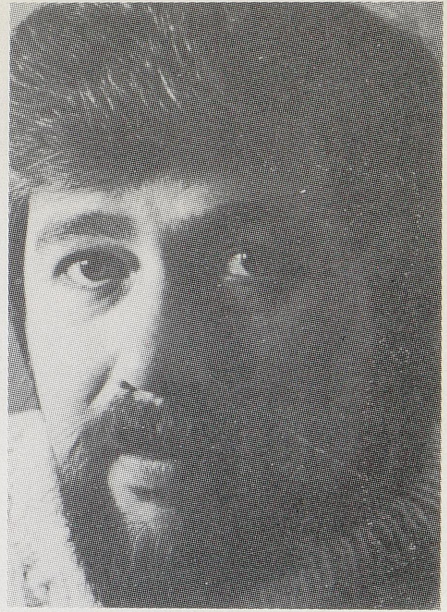
Vignetter: Th. Kittelsen «Svartedauen». Kristiania
1900.

Kostymer og dekorasjoner er laget på Riksteatrets
verksteder under ledelse av Solveig Engh og Ole
Vestby.

Omslagets forside: Gjøgleren og Bjørnen, Anne
Beate Odland og Pål Øverland.

Omslagets siste side: Ekteparet Bleke: Rønnaug
Alten og Tor Bjarke.

FORFATTEREN introduserer:

Tor Åge Bringsværd.

Omkring 1350 ble Europa rammet av den verste pestbølge vi kjenner fra historien. Det er regnet ut at ca. 25 millioner mennesker ble revet bort. I vårt eget land døde omkring halvparten av befolkningen. Pesten gikk i de fleste land under navnet «Den sorte død», antagelig etter de mørke flekkene på kroppen.

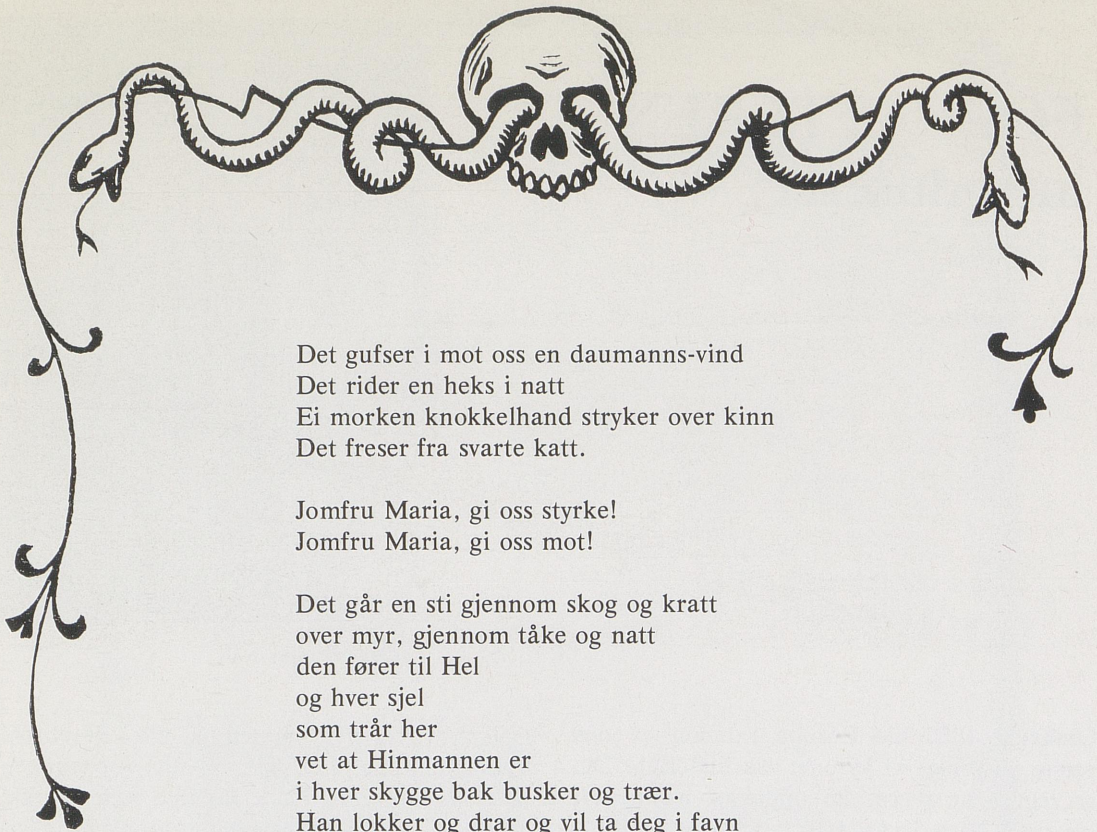
I Norge begynte det slik: Sent på sommeren i 1349 kom det til Bergen et engelsk skip, et større handelsfartøy lastet med ullvarer. Noen av mannskapet var døde under overfarten, og resten rakk bare å losse en liten del av lasten før også de bukket under. Skipet sank på vågen. Straks varene kom i land, begynte folk i byen å bli syke. Fra Bergen spredte pesten seg utover nesten hele landet, bare de nordligste deler synes å ha blitt spart.

DA ER JEG EN KLINGENDE BJELLE er ikke bare et skuespill om svartedauden, det handler like mye om vår egen tid. For det er ganske store og overraskende likheter mellom vår situasjon i dag og den de sto overfor den gang for 600 år siden. Det er det absolutte og totale ved situasjonen jeg tenker på. Pest hadde det også vært tidligere, men ikke slik. Og krig og opptøyer kunne rase i nabadalen uten at man nesten trengte å bry seg om det. Men med svartedauden ble det annerledes.

Den angikk alle. Den rammet alle. På en eller annen måte. Den var noe man var tvunget til å ta stilling til. Den var noe som angikk en selv og ens nærmeste enten man ville eller ikke. Sett på den måten er svartedauden en forløper for og et varsel om de problemer som møter oss i det 20. århundre: miljøforurensningen, trusselen om en atomkrig osv. Problemer vi har *felles*, trusler som er rettet mot oss alle — og som vi ikke *kan* gjemme oss for. Trusler som krever at vi tar et standpunkt og som gjør at vi blir nødt til stadig å gjennomprøve våre *holdninger* til dette og hint. Og det er dette stykket — i mine øyne — handler om. Det er en konflikt mellom *holdninger*. Og et motto for stykket — banalt uttrykt, men vel ment — kunne være: *Spørsmålet er ikke bare om mennesket kan overleve, men kan det menneskelige overleve.*

Tittelen på stykket forsøker å antyde et svar — eller en vei å gå. Det er et sitat hentet fra apostelen Paulus første brev til den unge menigheten i Korinth, 13. kapitel.

Bringsværd

Det gufser i mot oss en daumanns-vind
Det rider en heks i natt
Ei morken knokkelhand stryker over kinn
Det freser fra svarte katt.

Jomfru Maria, gi oss styrke!
Jomfru Maria, gi oss mot!

Det går en sti gjennom skog og kratt
over myr, gjennom tåke og natt
den fører til Hel
og hver sjel
som trår her
vet at Hinmannen er
i hver skygge bak busker og trær.
Han lokker og drar og vil ta deg i favn
hør han hvisker ditt navn
det går i marg og bein
fryser blodet til is
gjør ditt hjerte til stein.
Det rider en heks i natt.
Det gufser i mot oss en daumanns-vind
Det rider en heks i natt
Ei morken knokkelhand stryker over kinn
Det freser fra svarte katt.

Jomfru Maria, gi oss styrke!
Jomfru Maria, gi oss mot!
Hold deg vekk, dra deg hjem, steng din dør
for tåka er et liksvøp og gjemmer i sitt slør
en natt av skarpe klør.

Jomfru Maria, gi oss styrke!
Jomfru Maria, gi oss mot!

Mette Lange-Nielsen og Tor Bjarke. — Du må hjelpe meg, Johan Bleke.

«Da er jeg en klingende bjelle»

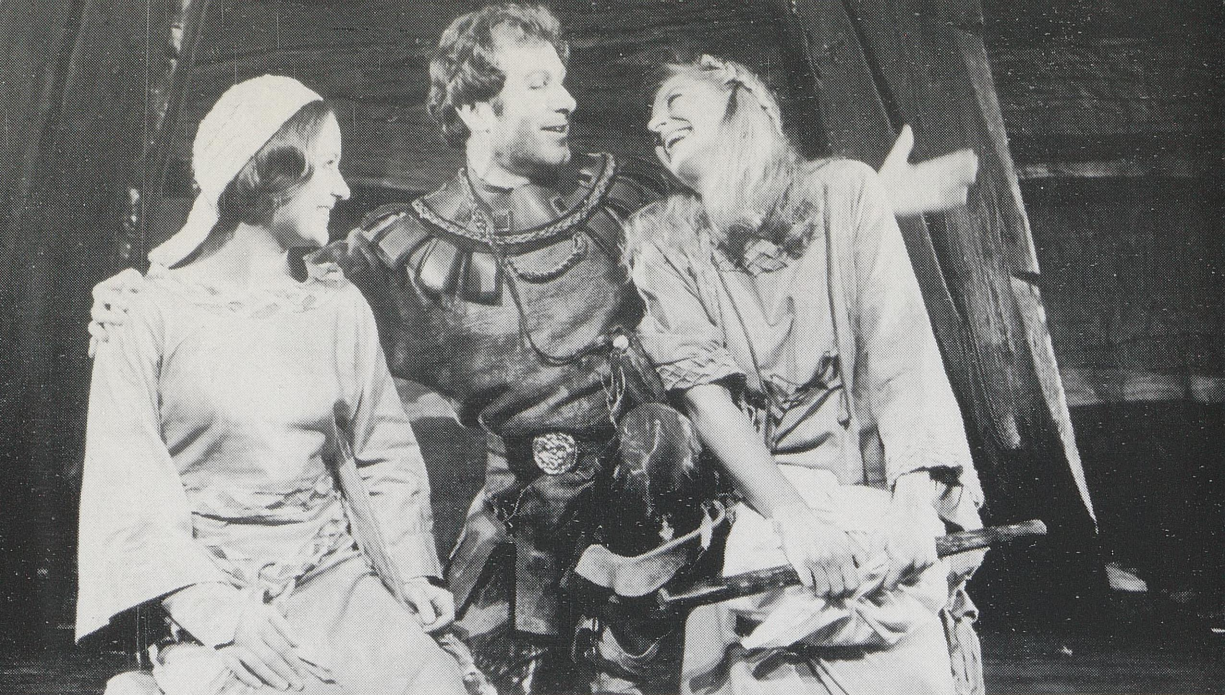
Syngespilletts poetiske tittel er hentet fra apostelen Paulus' 1. kor. 13., der det står: «Om jeg taler med englers og menneskers tunge, men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende malm, da er jeg en klingende bjelle». Et budskap som ber oss om å være mennesker mot hverandre, ikke klingende bjeller som låter vakkert, men hult av metallisk tomhet. Dette skriftstedet gir oss ikke bare tittelen, — men også nøkkelen til forståelse av stykket.

Handlingen foregår senhøstes året 1349, da svartedauden herjet i Norge. Stedet er ei lita bygd på Vestlandet. Folket her får høre at pesten raser i Bergen. De blir oppskremte, men trøster seg med at Bergen ligger langt vekk. Pesta — sykdommen legemliggjort i en gammel, uhyggelig kvinneskikkelse — vil neppe klare å komme seg fram til dem. Det er dessuten kommet to fremmedkarer til bygda, offiseren Rasmus Rønne og oppasseren hans, Vidar. Rasmus Rønne ser seg selv som Herrens utvalgte. Etterhvert overbeviser han folk om at Herren har sendt han for å fri dem fra pesten. Med våpen i hånd skal de ja-

ge alle fremmede vekk. Slik skal de hindre pesten i å komme. I denne bygda bor det eldre ekteparet Astrid og Johan Bleke. I forholdet mellom dem avspeiles stykkets konflikt. «Vi må beskytte oss,» sier Astrid, som tror på Rasmus Rønne og hans metoder. Johan tviler sterkt og svarer: «Vi er snart ikke mennesker lenger». Drevet av selvoppholdelsesdrift vil Astrid forsvare seg mot pesten, — i Johan vokser det fram en visshet om at det nytter lite å berge livet om en derved mister sin menneskelighet.

En gjøglereske ved navn Lena, dukker opp med sin dragkjerre full av masker og rekvisitter. Hun synger, danser og kommenterer det som skjer, og forsøker å se de lyspunkter som finnes. Hun synger om futen som ikke lenger kommer fordi han har nok med seg selv. Hun synger om at når de rike dør, kan de fattige overta jorda deres. Likevel blir folk i bygda mer og mer redde. Vi blir vitner til heksejakt og heksebrenning, til handlinger som menneskene drives inn i når situasjonen ikke rommer muligheten til flukt.

Og svartedauden var en total katastrofe.

*Fra venstre: Bente Johanne Brunvoll, Noralv Teigen og Sigrun Enge.
Men skam for den som ikke vil, som ikke gjør sin pike lill . . .*

Den herjet i tidsrommet 1348—50 og avfolket store deler av landet. Den nådde alle, lek og lærd, i by og bygd. Et handelsfartøy som kom til Bergen med varer, bragte den med seg. Herfra fulgte den dalførene til Sør- og Østlandet. Nordover reiste pesten sjøveien. I Agder ble sju sokn lagt helt øde, på Toten hadde den rast fra seg på 5 uker og bare få ble spart.

Pesten rammet presteskapet særlig hardt. I Nidaros overlevde 30 av 400 prester. Fordi prestene var dem som var lese- og skrivekyndige, betydde tapet av disse menneskene også en uoverskuelig kulturell og politisk svekkelse av landet. Det skulle gå 200 år før befolkningstallet i Norge nådde opp til nivået det

hadde før pesten.

Og det nyttet lite å reise vekk eller låse døra. Den svartkledde og trasete Pesta kom, — feide for noen, raket for andre. Det offisielle legemidlet ble en rekke bots- og bededager — det folkelige: troen på at ild hjalp mot sott. Overalt i landet brente bål. De varmet og lyste, men reddet neppe noen. Folk var midt oppe i det enten de ville eller ikke.

Som vi er i våre dagers verden. Utslettelsestrusselen lever vi med. Atomvåpnene er en realitet som ikke kan lyves vekk. Kan hende kan svartedauden ses som en profeti på vår egen tid, og kan hende kan Tor Åge Bringsværd's budskap gjøre oss mer rede til å bevare vår menneskelighet når det kreves av oss.

*Fra venstre: Sigrun Enge, Bjørg Vatle og Kirsti Minsaas.
... glad og lystig, kåt og vill, hva har vi ellers piker til?*

Forfatteren

Tor Åge Bringsværd

(f. 1939 i Skien) har siden debuten i 1967 satt sitt navn på ca. 50 bøker, som forfatter og redaktør. Han har fått flere litterære priser og er oversatt til 10 språk. Han har også vært en av 70-tallets mest spilte norske dramatikere. Han har skrevet skuespill både for barn og voksne, og benyttet seg av så vel scene teatrene som av radio og fjernsyn.

Dramatiske arbeider:

Kjemp for alt hva du har kjært,
Fjernsynsteatret 1970.

Kodemus, Fjernsynsteatret 1971. (Også vist i finsk og islandsk fjernsyn)

Jungelens herre. Det Norske Teatret 1974
(Pax 1974).

Det blå folket, TV/BUA 1974.

Du er en god gutt, Frank! (enakter)

Studioteatret i Trondheim 1975, (trykket som del av romanen *Den som har begge beina på jorda står stille*, Gyldendal 1974).

Glassberget, Det Norske Teatret 1975
(Gyldendal 1975).

Den store farveslukeren. Det Norske Teatret 1976, Rogaland Teater 1976, Nasjonalteatret i Pécs, Ungarn 1980, ny versjon for marionetteater Riksteatret 1980 (Alternativ bokklubb 1976).

En enkel sang om frihet, Sommerteatret i Universitetshaven 1977 (trykket som innskudd i romanen *Syvsoverskens dystre frokost*, Gyldendal 1976).

Tor med hammer'n, (dukketeater)
Riksteatret 1978 (manus trykket som «plakat», Riksteatret 1978).

Landet hvor alt er annerledes, (oppøkende teater) Riksteatret 1979 (manus trykket som «plakat», Riksteatret 1979).

Det ensomme dyret, (kammeropera)
Rikskonsertene 1980.

Alice lengter tilbake, Nationaltheatret 1980.

Da er jeg en klingende bjelle, Riksteatret 1980 (Gyldendal 1980).

Over:

Pål Øverland og Sigrun Enge.

Men det er Simon.

Han bor her. Vi er forlovet.

Til høyre:

Bente Johanne Brunvoll og Arne Lindtner Næss.

Ingen rekker å leve —

i hvert fall ikke slik som de vil . . .

Sammen med Jon Bing:

Å miste et romskip. Det Norske Teatret 1970 (Pax 1969).

Pappa — spøkelsesmannen er her igjen! (etter en novelle av Bob Tucker), UHA/TV 1970.

Areal 618, (etter en novelle av Ray Bradbury), UHA/TV 1970.

Nattmagasinet, (etter en novelle av John Collier) UHA/TV 1970.

Mørke var de, med gullskimrende øyne, (etter en novelle av Ray Bradbury), UHA/TV 1971.

Med rett til å drepe, (etter en novelle av William Tenn), UHA/TV 1971.

Sans & Samling. Riksteatret 1971.

Ni-time-mordet, tre episoder (den første

serien om Helmer og Sigurdson), UHA/TV 1976. (også vist i dansk, svensk og finsk fjernsyn)

Lykke-spill, kriminalserie i tre episoder, UHA/TV 1977.

Rutine for ukjent planet, Radioteatret 1978 (oppført i Danmarks Radio og Sveriges Radio samme år, innkjøpt av Studio Bern, Sveits 1980).

Rutine for Nemesis, Radioteatret 1979
Blindpassasjer, science fiction serie i tre episoder, UHA/TV 1979 (trykket sammen med de tre «rutine»-hørespillene i samlingen *Marco Polos nye eventyr,* Gyldendal 1980).

(også vist i dansk, svensk og finsk fjernsyn).

Mareritt ved midtsommer, UHA/TV 1979.

Rutine for Terra Nova, Radioteatret 1980.

Anne Beate Odland

Så dømmer vi en heks i dag
til Guds og englers velbehag.
I elven slapp vi henne ned
på et av Herren utvalgt sted
med bundne hender, bundne ben
men hun sank ikke som en sten
nei, hun fløt opp, naturligvis,
så hun er heks, vi har bevis!
For hvis hun var som oss, min venn
så kom hun aldri opp igjen!
Så dømmer vi en heks i dag
til Guds og englers velbehag!

Så straffer vi en heks i dag
til Guds og englers velbehag.
Vi klyper henne til forstand
og alle hjelper det de kan.
Slik tukter vi det gamle skinn
men heksen har et herdet sinn
Her må nok brukes kraftig lut
om djevelen skal vaskes ut
Men ut han skal, og for hver pris
skal hennes stakkars sjel befris!
Så straffer vi en heks i dag
til Guds og englers velbehag!

Så brenner vi en heks i dag
til Guds og englers velbehag.
Vi sanket ved og tørre kvist
og da vi tente på til sist,
fra hennes vridde, bleke munn
fløy djevelen i samme stund!
Som svarte sot var hennes sjel
nå er den rensset hvit som mel!
I hellig røk og hellig ild
har hun — satt livet til!
Så brenner vi en heks i dag
til Guds og englers velbehag!

DA ER JEG EN KLINGENDE BJELLE

*Et syngespill av Tor Åge Bringsværd
med musikk av Terje Rypdal*

<i>Regi</i>	<i>Svein Erik Brodal</i>
<i>Dekorasjon og kostymer</i>	<i>Gunnar Alme og Kristin Søhoel</i>
<i>Koreografi/regiassistent</i>	<i>Mette Møller</i>
<i>Masker</i>	<i>Hanne Revold</i>
<i>Kampinnstudering</i>	<i>Asbjørn Madsen</i>
<i>Språkkonsulent</i>	<i>Dag Gundersen</i>
<i>Inspisient/Turnéleder</i>	<i>Ole Lillo-Stenberg</i>
<i>Oppsetningsleder</i>	<i>Knut Bakke</i>
<i>Stillverkskjører</i>	<i>Mari Alvim</i>
<i>Lydtekniker</i>	<i>Preben Landmark</i>
<i>Teknikere</i>	<i>Thomas Calmeyer, Jorun Helgesen, Gro Solemdal, Jorid Stamnes</i>

ROLLENE:

<i>Johan Bleke</i>	<i>TOR BJARKE</i>
<i>Astrid Bleke</i>	<i>RØNNAUG ALTEN</i>
<i>Kari Bleke</i>	<i>BENTE JOHANNE BRUNVOLL</i>
<i>Rasmus Rønne</i>	<i>ARNE LINDTNER NÆSS</i>
<i>Vidar</i>	<i>NORALV TEIGEN</i>
<i>Gjøgleren Lena</i>	<i>ANNE BEATE ODLAND</i>
<i>Halte-Petra (som også spiller Inger)</i>	<i>METTE LANGE-NIELSEN</i>
<i>Simon (som også spiller Munk)</i>	<i>PÅL ØVERLAND</i>
<i>Mads</i>	<i>OVE MOE</i>
<i>Maria</i>	<i>BJØRG VATLE</i>
<i>Kjersti</i>	<i>SIGRUN ENGE</i>
<i>Reidun</i>	<i>KIRSTI MINSAAS</i>

(som også spiller Kvinnen på flåten, Drømmesyndet og Syk pike)

REPITITØRER:

Annar Kjærnsvik, Per Chr. Revholt, Kari Stokke

Musikken er innspilt i Talent Studios A/S under ledelse av Terje Rypdal.

Lydtekniker: Jan Erik Kongshaug

MUSIKERE:

<i>Svein Christiansen</i>	<i>Oddvar Mordal</i>
<i>Geoffery Gotch</i>	<i>Tore Nilsen</i>
<i>Brynjar Hoff</i>	<i>Aksel Strøm</i>
<i>Frode Hoff</i>	<i>Odd Ulleberg</i>
<i>Iver Kleive</i>	<i>Terje Venaas</i>
<i>Geir Tore Larsen</i>	<i>Øivind Westby</i>
<i>Arvid Martinsen</i>	

Stemme: «Tema fra svartedauden» Anne Beate Odland

Urpremiere i Verdal 6. oktober 1980.

Forestillingen varer ca. 2 timer og 20 minutter med pause.

Komponisten

Terje Rypdal f. 1947

er en av Europas ledende solister innen moderne jazz, og samtidig en betydelig komponist med stor musikalsk spennvidde. Hans musikalske karriere startet i 1960-åra med pop-gruppen Vanguards, og senere i gruppen Dream. På hans første LP-plate *Bleak House* — der han selv skrev all musikken — deltok flere av Norges ledende jazz-solister. I tida mellom Rypdals festivaldebut, Kongsberg 1967; og til han tidlig i 1970-åra arrangerte musikken til oppsetningen av «Hair» i Bergen, skrev Rypdal en rekke komposisjoner til egne og andres grupper.

Rypdals debut som seriøs komponist kom med verket *Eternal Circulation* i 1971. Han vakte for alvor oppmerksomhet i Europa da han sluttet seg til Jan Garbareks kvartett. Kvartetten turnerte på kontinentet og spilte inn platene *Afric Pepper Bird* (1970) og *Sart* (1971). Rypdal gjestet også Berlin-festivalen to år på rad. I Storbritannia ble han omtalt som en av verdens ledende moderne gitarister, da han ved en gjesting spilte sammen med John Surmans orkester Morning Glory. Rypdal behersker en rekke instrumenter, noe man kan høre på hans plater *What comes af-*

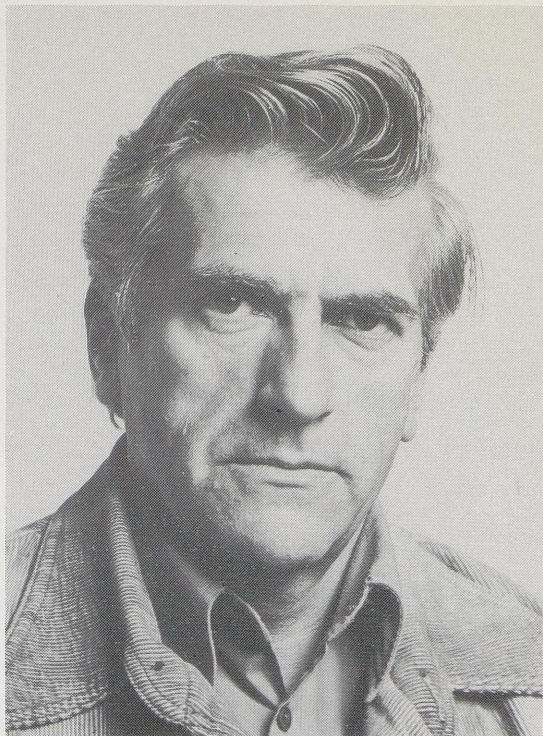
ter (1974), *Whenever it seems to be far away* (1974) og *Odyssey* (1975). I 1975 startet han Odyssey-ensemblet, som hadde stor suksess ved Molde-festivalen.

Rypdals første soloplate — *After the Rain* — kom i 1976, der han spiller elektrisk/akustisk gitar, stringensemble, akustisk/elektrisk piano, sopransaksofon, fløyte og diverse bjeller. Hans symfoni nr. 1, med tilhørende film av I.K. Kovacs, var et bestillingsverk for norsk fjernsyn i 1975. Tre år tidligere var hans opera *Orfeus vender seg og ser på Euridike* blitt framført på Høvikodden i Oslo.

Terje Rypdal Group ble startet i 1978, og samme år kom deres LP-plate *Waves*. Gruppen turnerte i Frankrike og deltok i Festspillene i Bergen, og dette året ble også Rypdals symfoni nr. 2 uroppført. I 1979 kom en LP-plate innspilt sammen med Miroslav Vitous og Jack De Johnette, og i år ble Rypdals klaverkonsert nr. 1 oppført i forbindelse med Kjell Bækkelunds 50-års jubileum. Det er en svært allsidig og fantasifull musiker som vi i aften møter som teaterkomponist. (Kilde: Norsk Biografisk leksikon)

Scenografen

Gunnar Alme f. 1924

Gunnar Alme debuterte med dekorasjonene til Hjalmar Bergmans komedie «Swedehielms» på Rogaland Teater i 1951. I 1953 flyttet han tilbake til hjembyen Bergen og arbeidet sammen med Peter Schwab på Den Nationale Scene fram til 1956. Alme sier selv at tiden i Bergen var lærerike år. Fra 1957 til 1967 var han igjen knyttet til Rogaland Teater, for så å arbeide frilans fram til 1972. Siden har han vært fast knyttet til Nationaltheatret.

I sine første oppsetninger arbeidet Gunnar Alme overveiende realistisk, med sans for poengtert karakteristikk av miljø og mennesker. Men i årenes løp har han skapt stadig nye former for scenografi. Han var for eksempel den første her hjemme som lagde abstrakt dekorasjon av bare metall, nemlig for Johan Borgens «Frigjøringsdag» på Oslo Nye Teater i 1963.

Gunnar Alme har vært scenograf for en rekke av Riksteatrets forestillinger. De som huskes best er kanskje dekorasjonene til Ibsens «Vildanden» i 1973, til Brechts «Det gode menneske fra Sezuan» i 1974 og til «Fru Inger til Østråt» i 1978.

Han har også laget dekorasjoner til fjernsynsforestillinger, for eksempel til T.S. Eliots «The Cocktail Party» og Bjørnsons «En Fallit». Gunnar Alme er opptatt av å prøve alle former og forskjellige medier, men for en scenograf vil det levende teater alltid være den største utfordringen.

All sykdom er fra Gud, er det ikke så dere sier? Straffen for synd...

Fra venstre: Tor Bjarke, Ove Moe, Bjørn Vatle, Mette Lange Nielsen og Rønnaug Alten.

Fra venstre: Mette Lange Nielsen, Bjørn Vatle og Rønnaug Alten.

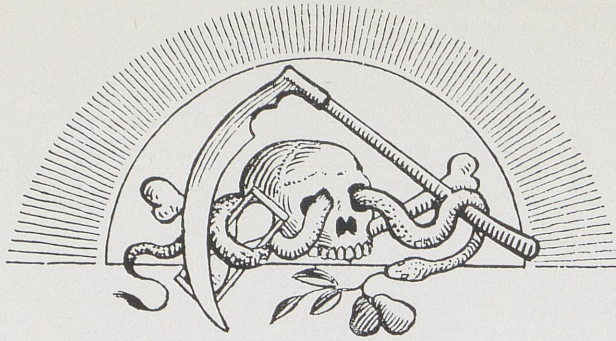
Og er det ikke pesten hun har likevel ... ja, så er hun hjemme igjen om tre dager.

*Noralv Teigen og Arne Lindtner Næss.
Dette er ikke noen vanlig krig. Dette er pest!*

Mennesker søker hverandre
redde som skremte dyr
I slike ulvetider
vet ingen om dagen gryr
Det danser et mørke over Jord
Det kommer en skygge
langs vei og sti
over fjell — og dal
Det danser et mørke over Jord
Og den som blir budt opp

må danse seg gal
For Døden er mørkets mor
Skjønt dansen er langsom
med tunge trinn
over stakk, over sten
Døden er mørkets mor
Som en blåsvart vind
valser knokler og ben
Det danser et mørke over Jord

Noen dør for tau og kniv
andre dør i senger
Man ligger som man reder — *stiv*
Man henger som man henger!
Alle vil vi leve
alle vil hverandre vel
så går det titt på tvers
ja, til helvet' likevel!

Se disse to — i og for seg
greie og kløktige menn
De vandret den gale, den bredeste vei
som går til fortapelsen.
De kavet og grafset omrking — *strakk*
seg lenger enn skinnfellen rakk — *takk*
så fikk de til slutt ingenting — *akk*
De gapte til kjevene *knakk*
Hvis du selger din sjel for litt lykke og hell
så ender det alltid slik
Mye ved dem var forskjellig
men i døden er de *lik!*

Se disse to — i og for seg
greie og kløktige menn
De vandret den gale, den bredeste vei
som går til fortapelsen.
De solgte sin sjel for en sekk full av vind
(*peker på sekken*)
Det var om denne de sloss
Men hvem kan si seg fri
— det kunne vært to av *oss!*

Noen dør for tau og kniv
andre dør i senger
Man ligger som man reder — *stiv*
Man henger som man henger!

De solgte sin sjel for litt lykke og hell
— men er vi no' bedre selv?

Tor Bjarke som Johan Bleke.

Rønnaug Alten som Astrid Bleke.

Bente Johanne Brunvoll som Kari Bleke.

Tor Bjarke

Debut 1945 som Mauritz Fristedt i «Dunungen» av Selma Lagerlöf. Turnéleder ved Riksteatrets første turné i 1949. 1949 — 64 ved Komedi-teatret, men utlånt til Den Nationale Scene ved flere anledninger. Trofast medarbeider ved Riksteatret siden 1964. Medvirket i en rekke lystspill, dramatiske stykker, operetter og syngespill, bl.a. som presten Laurentius i «Anne Pedersdotter», organisten i «Byen vår», fortelleren i «Krig og fred», von Greifenklau i «Fugleelskerne», faren i «Victoria», Beslay i «Nederlaget», Jud Fry i «Oklahoma», Aksel Snekkersveen i «Trost i taklampa». Barnetime-onkel i flere år med «Kallemann og Amandus».

Rønnaug Alten

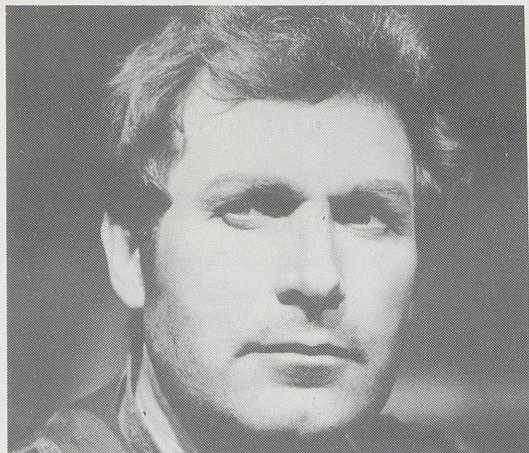
Startet som skuespiller med rollen som Viola i «Hellig tre kongers aften» på Den Nationale Scene i Bergen. Hun har siden stått på alle landets teaterscener, i komedier og lystspill, og i en rekke dramatiske roller, bl.a. som Agnes i «Brand», Rebekka West i «Rosmersholm» og tittelrollen i «Hedda Gabler». For rollen som Isobel i Robert Bolts «Cherrys have» fikk hun Kritikerprisen. Var med på å starte regionteatret i Møre og Romsdal, «Teatret Vårt». Rollen som Katinka Stordal i «Kranes konditori» er en av en rekke filmroller. Virket som iscenesetter, oversetter og laget oppsøkende programmer, bl.a. «Det angår ikke oss» i samarbeid med Merete Skavlan og med tema Hitler-Tyskland og opptakten til annen verdenskrig, «Catilinas drøm», om Ibsens kvinneskikkelser.

Bente Johanne Brunvoll

Oppvokst i kulissene på Den Norske Opera der hennes mor var ballettsolist og faren operasanger. Sto selv på scenen syv år gammel. Utdannet som ballettdanser i Oslo og Paris og var ett år ved Operaballetten. Skuespiller ved Rogaland Teater fra 1974, hennes første oppgave her var Viola i «Hellig tre kongers aften». Ved Riksteatret fra 1977. Her roller bl.a. som Helene i «Tante Ulrike», Sonja i «Kollisjonen» og Irina i «Tre søstre». Hennes siste oppgave var tittelrollen i «Lucie — jomfru til Austråt» av P. Cappelen.

Arne Lindtner Næss som Rasmus Rønne.

Noralv Teigen som Vidar.

Anne Beate Odland som gjøgleren Lena.

Mette Lange-Nielsen som Inger (på bildet) og Halte-Petra.

Arne Lindtner Næss

Etter Statens Teaterskole ansatt ved Det Norske Teatret og Den Nationale Scene. Deretter frilans ved Fjernsynsteatret og Oslo Nye Teater. Fra 1977 ansatt på Riksteatret. Her rollene som Petruccio i «Troll kan temmes», Andrei i «Krig og fred», Phileas Fogg i «Jorden rundt på 80 dager» og Elis i «Påsk». Spilte Tusenbach i «Tre søstre» og Rigault i «Nederlaget». Medvirket i flere spillefilmer, og hatt oppgaver for NRKs underholdningsavdeling.

Noralv Teigen

Debut ved Folketeatret for tjuefem år siden. Året etter ansatt ved Nationaltheatret etter eksamen med 1. elevkull fra Statens Teaterskole. Roller bl.a. som Karatajev i «Krig og Fred», Ole i «Reisen til julestjernen», fyrbøteren i «Marius», Jonathan i «Kardemomme by» m.m. Opphold ved Lilla Teatern, Helsinki og Rogaland Teater, fra 1959 Riksteatret. En rekke roller her, i bl.a. Elof i «Han som fekk leve sitt liv på nytt», Andreas i «Sønnafor verden», Will Parker i «Oklahoma», Einar i «Brand», Veslefrikk i «Veslefrikk med fela», Bellman i «Bellman, Blomsten, Baby og Brura», Gunnar Herse i «Hærmennene på Helgeland», «Peer Gynt», Detektiv Fix i «Jorden rundt på 80 dager», Hjalmar i «Trost i taklampa», XX i «Emigrantar». Har medvirket i spillefilmer og produsert lørdagsshow for radioen. Folkloreprogram og felespill.

Anne Beate Odland

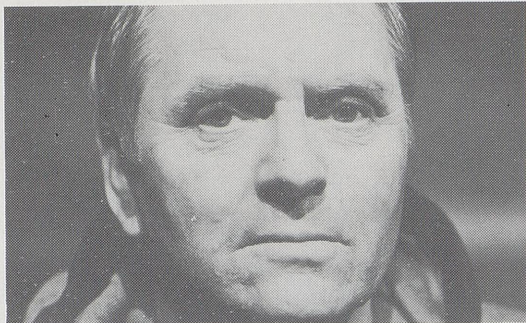
Uttatt til «Hår» ved Den Nationale Scene i Bergen. Statens Teaterskole. Siden medvirket hun bl.a. som Helena i «Fagre Helena», som Sally Bowles i «Cabaret», Camilla i «Victoria», en av jentene i «Trollspill» og som Eline i «Fru Inger til Østråt». Siste året studieopphold og sangopptredener i USA. Student i sang og musikk m/lærere ved Juilliard School, New York.

Mette Lange-Nielsen

Teaterutdannelse i Frankrike. Elev ved Trøndelag Teater 1949. Arbeidet fra 1952 åtte år ved Centralteatret. Senere frilans- oppgaver for Nationaltheatret, Edderkoppen og Chat Noir. Medvirket i flere filmproduksjoner, bl.a. «Bussen», «Roser til Monica», «Støv på hjernen» og «Broder Gabrielsen», og har hatt oppgaver for fjernsynet. 1979-80 ett år ved Trøndelag Teater, men har hatt en rekke oppgaver ved Riksteatret siden 1973.

Pål Øverland som Simon.

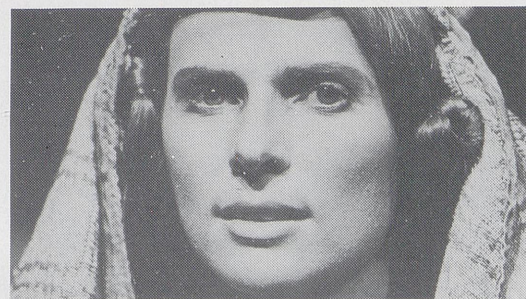
Ove Moe som Mads.

Bjørg Vatle som Maria.

Sigrun Enge som Kjersti.

Kirsti Minsaas som Reidun.

Pål Øverland

Statens Teaterskole 1978. Audun i Riksteatrets «Ballerina» og Benjamin i «Påsk». Arbeidet i Radioteatret og ved oppsetninger i fjernsynet, bl.a. i «Nattfuglene».

Ove Moe

Koblaneks Teaterskola, Stockholm 1945. Debut samme år i Johan Borgens «Ingen står alene», der han spilte hovedrollen. Ansatt ved Nationaltheatret 1945—46 og var fram til 1949 ved Falkbergets Teater, der han bl.a. spilte Preben i «På solsidene». Ett års opphold i Danmark som Foreningen Nordens gjest. Arbeidet her med norsk lyrikk for dansk radio. Fram til 1957 ved Rogaland Teater, der han også virket som forfatter. Moe har vært medlem av Revyforfatterforeningen, han har medvirket i flere av Riksteatrets oppsetninger og har hatt forfatter- og skuespilleroppdrag for radio og fjernsyn.

Bjørg Vatle

Statens Teaterskole. Flere års engasjement ved Det Norske Teatret. Debut i «Husfrue» av S. Undset. En rekke store roller i norsk film, bl.a. i «Det store varpet». Medvirket bl.a. i «To akter for fem kvinner» (Riksteatret), har spilt Beatie i Weskers «Mamma er sta» (Roots), og Solveig i «Peer Gynt». Sammen med tre andre laget Bjørg Vatle et stykke om Edv. Munch — «Maler i ord» — som også gjestet National Gallery of Art i Washington.

Sigrun Enge

Statens Teaterskole 1964. Arbeidet ved Oslo Nye Teater, siden Rogaland Teater. De senere årene ved Riksteatret. Roller: moren i «Fru Carrars børs», Edith i «Ballerina», Titania i Rogaland Teaters «En sommernattsdrøm» og som Helena i Riksteatrets oppsetning av samme stykke. Som Hanna i «To akter for fem kvinner», Kristina i «Påsk» og Rebekka West i «Rosmersholm» (Rogaland Teater).

Kirsti Minsaas

Statens Teaterskole 1974. Praktikantår ved Den Nationale Scene i Bergen. Har siden jobbet frilans ved Nationaltheatret, Oslo Nye Teater og Trøndelag Teater. Dette er hennes første oppgave ved Riksteatret.

Da er jeg en klingende bj

21g012558

